

Arrest

nr. 113 255 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster
van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. VANWELDE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 juli 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 juli 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 18 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende op 27 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal nam op 4 juni 2013 wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven van 5 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Karachi gelegen in de provincie Sindh te Pakistan. U was een soennitische moslim, maar u bekeerde zich tot het Ahmadi-geloof door uw huwelijk met een Ahmadi op 31 maart 1985. U ging ongeveer vier jaar naar school in Pakistan. In het jaar 1985 verhuisde u met uw gezin van Karachi naar een dorp, Bashirabad, in de provincie Sindh. U verhuisde omdat u in het jaar 1995 werd lastig gevallen door de extremistische organisatie Sepah e Sahaba. U was huisvrouw en uw man, A.(...) A.(...) W.(...), werkte tot het jaar 2000 als assistent in een ziekenhuis. Nadien werd uw man directeur in een school in Bashirabad, een functie die hij tot op heden uitoefent in Pakistan. U en uw familie hebben altijd al problemen gehad in Pakistan omdat jullie Ahmadi zijn en er niet goed worden behandeld. Uw man oefent sinds vijf of zes jaar de functie van Zaim Ansarullah uit in de Ahmadi-gemeenschap en is directeur van een school waardoor hij continu doodsbedreigingen ontvangt van bepaalde maulvi's in Pakistan. Uw zoon F.(...) stopte in het jaar 2011 met zijn studies omwille van zijn problemen met andere studenten doordat hij Ahmadi is. Uw zoon Fh.(...) die momenteel in België verblijft, had de functie van Nazimul Itfal binnen de Ahmadi-gemeenschap. In Pakistan werd hij geslagen, lastig gevallen en eens meegenomen door de leerlingen van de madrassa van een andere extremistische organisatie, Khatme Nabuwat. Omdat het leven voor u en familie ondraaglijk werd in Pakistan en jullie door niemand geholpen werden besloot uw man u en uw twee kinderen Fh.(...) en D.(...)-e-A.(...) naar België te sturen. Uw man leeft sindsdien met uw drie andere kinderen ondergedoken in Bashirabad te Sindh. Op 22 juli 2012 verliet u met de hulp van een smokkelaar per vliegtuig Pakistan via Karachi. U kwam op 23 juli 2012 aan in België waar u een dag later een eerste keer asiel aanvraag. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u enkele artikels voor over de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. Het CGVS nam op 18 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw problemen in Pakistan omdat u Ahmadiyya bent. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende hier op 27 maart 2013 een tweede asielaanvraag in. U baseert zich hiervoor nog steeds op dezelfde asielmotieven. U kan nog steeds niet terug naar Pakistan omdat u vreest voor uw leven en dat van uw familie omdat jullie Ahmadi zijn.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: twee certificaten van opleidingen van uw zoon Fh.(...) die hij in België behaalde, bewijzen van jullie betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap in België, een kopie van een brief van Sepah e Sahaba, een kopie van een krantenartikel over de school van uw man, een artikel over algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan en kopies van Pakistaanse schooldocumenten van uw kinderen die hier in België verblijven.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS inzake uw vorige asielaanvraag op 18 februari 2013 reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Er werd vastgesteld dat aan uw beweerde problemen in Pakistan omdat u stelde Ahmadi te zijn geen geloof konden worden gehecht. Zo maakte u niet aannemelijk dat u zich bekeerd had tot het Ahmadi-geloof en dat u en uw familie problemen hadden met de maulawi's in Pakistan omdat jullie Ahmadi zijn. Geloofwaardige verklaringen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan bescherming. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS omdat uw advocaat niet in beroep wilde gaan. U contacteerde een tweede advocaat, maar op dat moment was de termijn reeds verlopen om alsnog in beroep te gaan (CGVS 17/05/2013, p. 9). Deze gebrekkige opvolging van uw asieldossier doet vragen rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag

incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling, of de status van subsidiaire bescherming. In casu dient te worden gesteld dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U baseert zich voor uw tweede asielaanvraag nog steeds op dezelfde asielmotieven, met name uw vrees voor uw leven en dat van uw familie omdat jullie Ahmadi zijn. De door u voorgelegde nieuwe elementen kunnen voorgaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Uw verklaringen betreffende uw problemen in Pakistan bleken wederom weinig geloofwaardig. U legde een ingescande brief voor van Sepah e Sahaba waarin ze uw familie vragen om 5000 roepies te betalen alsook een ingescand krantenartikel uit de krant 'Umat' dat pleit tegen de school van uw man (CGVS 17/05/2013, p. 3, 5, 7, 8). Beide documenten betreffen slechts ingescande en niet volledig leesbare exemplaren die u blijkbaar op eenvoudige wijze verkregen hebt, volgens uw verklaringen per e-mail van uw man (CGVS 17/05/2013, p. 3). U kende het e-mailadres niet waarnaar uw man dit verstuurde en kon vreemd genoeg geen begeleidende e-mail voorleggen (CGVS 17/05/2013, p. 3). Bovendien blijkt uit de aanwezige informatie dat de bewijswaarde van fotokopies en scans slechts relatief is. Kopies en ingescande documenten zijn immers onderhevig aan allerlei knip- en plakwerk waardoor hier geen waarde aan kan gehecht worden. Dat er geen waarde aan gehecht kan worden is ook gebleken uit uw verklaringen hierover. De voorgelegde brief dateert al van 1995 en is gericht aan uw man, dokter A.(...). Zijn volledige naam staat echter nergens vermeld waardoor deze brief dus op verschillende personen betrekking kan hebben (CGVS 17/05/2013, p. 8). U kon geen duidelijkheid scheppen waarom net uw familie deze brief hadden ontvangen. U wist niet van wie deze brief precies kwam, maar u verwees slechts algemeen naar Sepah e Sahaba, een organisatie van extremistische maulvi's. Jullie zouden één keer opgezocht geweest zijn door Sepah e Sahaba, maar u kreeg niet gezegd wie deze personen waren. U wist verder niet of ook andere families dergelijke brief of bezoek hadden ontvangen en bedreigd werden door Sepah e Sahaba (CGVS 17/05/2013, p. 8). Dat u opnieuw zo vaag bleef wanneer gepeild werd naar uw concrete problemen met de maulvi's is opmerkelijk.

Ook over het door u voorgelegde krantenartikel van in het jaar 2000 kon u opnieuw maar weinig informatie geven. U verklaarde dat u en uw man in het artikel geïdентificeerd worden. Uw naam staat nergens in het artikel vermeld en ook uw man wordt slechts beschreven als 'dokter A.(...)'. Ook dit artikel kan dus op meerdere personen betrekking hebben. Gevraagd wie het artikel schreef, verwees u naar de maulvi's en in het bijzonder naar Maulvi H.(...) (CGVS 17/05/2013, p. 5). Het is erg opvallend dat u plots de naam van een maulvi naar voren kon brengen daar u tijdens uw eerste asielaanvraag nergens een naam van een maulvi die jullie viseerde kon geven en slechts algemeen stelde dat "alle maulvi's tegen jullie waren" (CGVS 1/02/2013, p. 21). Dat u plots wel een naam naar voren kon brengen is merkwaardig en doet twifelen aan de geloofwaardigheid van de problemen met deze maulvi. U om meer informatie over maulvi H.(...) gevraagd stelde u opvallend genoeg niets over hem te weten. Hij was volgens u nochtans de bekendste (CGVS 17/05/2013, p. 5). Ondanks het negatieve artikel slaagde uw man er toch in tot op heden zijn school open te houden. Hoe uw man al 13 jaar lang, met deze aanhoudende problemen met de maulvi's, zijn school draaiende kon houden kon u nergens toelichten (CGVS 17/05/2013, p. 7). Het is trouwens erg vreemd dat uw man zijn school nog steeds openhoudt daar u tijdens uw eerste asielaanvraag nog beweerde dat uw man omwille van de problemen ondergedoken leefde (CGVS 1/02/2013, p. 23). U legde trouwens ook geen enkel document voor dat aantoonde dat uw man daadwerkelijk een school opende en nog steeds directeur is van die school (CGVS 17/05/2013, p. 5).

Een andere opvallende vaststelling is dat u plots verklaarde dat er sinds vijf jaar een madrassa van de extremistische organisatie Khatme Nabuwat in de buurt van uw mans' school werd opgericht waardoor jullie problemen alleen maar verergerden (CGVS 17/05/2013, p. 5, 6). Over deze madrassa en de betrokkenheid van Khatme Nabuwat bij uw problemen had u echter nooit eerder iets verteld. Gevraagd hoe jullie problemen verergerden, zoals u zelf beweerde, na de komst van de madrassa vijf jaar geleden, kreeg u dit niet uitgelegd. U verwees plots naar uw zoon Fh.(...) die geslagen en meegenomen werd door de studenten van de madrassa in het jaar 2012, maar u kon nergens concreet maken wat u precies bedoelde met uw bewering dat de problemen hierdoor alleen maar verergerden. De madrassa bestaat naar eigen zeggen al vijf jaar waardoor het erg opvallend is dat u slechts incidenten kon aanhalen die dateren van 2012 (CGVS 17/05/2013, p. 6). Gevraagd welke studenten uw zoon lastigvielen verwees u plots naar twee jongens, A.(...) en W.(...). Andere jongens die naar de madrassa gingen of leerkrachten die les gaven in de madrassa kende u niet (CGVS 17/05/2013, p. 6, 7). Het is erg merkwaardig dat u deze gebeurtenissen nooit eerder tijdens uw eerste asielaanvraag hebt vermeld. U stelde dat u stress had en dat u het hierdoor niet goed kon uitleggen in de vorige interviews (CGVS 17/05/2013, p. 8). Echter werd tijdens het gehoor op het CGVS herhaaldelijk gevraagd naar uw concrete problemen. Evenzeer is het opmerkelijk dat u beide documenten, de dreigbrief en het artikel, nooit eerder voorlegde. U stelde dat dit kwam omdat uw man deze documenten plots thuis terug vond en omdat het CGVS twijfelde aan uw verklaringen (CGVS 17/05/2013, p. 5).

Terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag uiterst vaag en erg algemeen bleef over de personen die u en uw familie vrezen in Pakistan, voegde u tijdens uw tweede asielaanvraag plots toe dat u zowel Sepah e Sahaba als Khatme Nabuwat vreesde in Pakistan (CGVS 17/05/2013, p.4, 8 en DVZ, vraag 15). Gedurende uw eerste interview op het CGVS vermeldde u nergens organisaties zoals Khatme Nabuwat en Sepah e Sahaba te moeten vrezen. U hield het telkens erg vaag en algemeen wanneer verschillende keren gepeild werd naar de personen die u vreesde in Pakistan (CGVS 1/02/2013, p. 21). Er werd u zelfs uitdrukkelijk de vraag gesteld om uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u stelde extremisten te vrezen, meer toe te lichten, maar u deed dit niet. U stelde toen zelfs op het CGVS dat u enkel maulvi's vreesde en dat u nooit verteld had over extremistische organisaties die u vreesde (CGVS 1/02/2013, p. 22). U kon nergens een afdoende verklaring bieden voor het niet vermelden van deze gebeurtenissen en het niet voorleggen van deze documenten bij uw eerste asielaanvraag. Er kan immers van u verwacht worden om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat zij gezien bovenstaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. U bent nog steeds niet in het bewijs van enig identiteitsdocument uit Pakistan zoals uw identiteitskaart of paspoort, terwijl hiernaar nochtans al gevraagd werd tijdens uw eerste asielprocedure (CGVS 1/02/2013 p. 16). De artikels die u zelf vond op het internet handelen over de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie en voegen niets toe aan uw asielrelaas. De documenten die u voorlegde van uw kinderen betreffende hun scholing in Pakistan kunnen een bewijs zijn dat zij in Pakistan naar school gingen (CGVS 17/05/2013, p. 9). Het betreft hier echter fotokopies waaraan maar weinig objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. U legde daarnaast nog certificaten van uw zoon Fh.(...) van zijn opleiding binnen de Ahmadi-gemeenschap in België voor, bewijzen van donaties aan de Ahmadi-gemeenschap in België en kaartjes betreffende een bijeenkomst. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u plotseling deze stukken, die jullie betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap aantonen, voorlegt. Immers werd naar het ontbreken hiervan uitdrukkelijk verwezen in de beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het CGVS van 18 februari 2013. Voor zover geloof kan worden gehecht aan jullie lidmaatschap bij de Ahmadi-gemeenschap in België dient echter nog het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. De door u aangebrachte nieuwe elementen vermogen bijgevolg niet de eerdere appreciatie, waarin u de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, te wijzigen. U bracht geen andere elementen aan die de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin zouden kunnen wijzigen.

Het CGVS erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Per aangetekend schrijven van 30 september 2013 maakte de verzoekende partij volgende “*nieuwe elementen*” over aan de Raad:

- “1. Een kopie van de identiteitskaart van mevrouw S.(...)-e-N.(...) W.(...);
2. Een kopie van de identiteitskaart van de heer A.(...), vader en echtgenoot van verzoekers;
3. Een officieel getuigschrift van de heer A.(...);
4. Twee officiële verklaringen betreffende de oprichting van de school van de heer A.(...);
- Een getuigschrift van registratie van deze school;
6. Een kopie van het visitekaartje van de heer A.(...);
7. Een kopie van de kaart van de heer A.(...) als lid van het “Abbasi Shaheed Hospital” wat samenhangend is met het feit dat hij “Dokter A.(...)” is genaamd;
8. Een kopie van een document uitgegeven door het “Abbasi Shaheed Hospital” betreffende de heer A.(...);
9. Een kopie van een loonfiche van de heer A.(...) uitgegeven door het “Abbasi L • Shaheed Hospital”;
- T0. Een kopie van het pensioenboek van de heer A.(...);
11. Het origineel van een bedreigende brief van 1995 van Sipaha-Sahaba (waarvan een kopie in het administratief dossier van verzoekers staat);
12. Het origineel van het krantartikel van 2000 (waarvan een kopie in het administratief dossier van verzoekers staat);
13. Verschillende foto's waaruit blijkt dat Fh.(...) W.(...) een bijzonder rol in de Ahmadi gemeenschap heeft;”

2.2. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij op dat deze nieuwe elementen niet vergezeld gingen van een aanvullende nota zoals voorgeschreven door artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waardoor deze nieuwe elementen uit de debatten moeten worden geweerd.

2.3. Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De partijen kunnen [de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken] tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

2.4. De Raad merkt op dat het schrijven van 30 september 2013 weliswaar niet de titel “aanvullende nota” draagt, maar dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij meent dat dit stuk niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten uit artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad stelt immers vast dat het document in wezen beperkt is tot een opsomming van de hierboven vermelde “*nieuwe elementen*” en bijgevolg niet uit de debatten kan worden geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“In het kader van haar asielrelaas benadrukte verzoekster dat ze Ahmadi is (1.1.). Het behoren tot deze religieuze gemeenschap is een grond voor vervolging in de zin van het Vluchtelingverdrag (1.2.) Verzoekster en haar gezin werden al vervolgd omwille van hun geloof en de bijzondere rollen van A.(...) A.(...) W.(...) en Fh.(...) W.(...) in de Ahmadi gemeenschap (1.3.). Daarom moet verzoekster een internationale bescherming in België krijgen, in toepassing van het Vluchtelingverdrag of, ten minste, in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (1.4.).

1.1. Behoren töt de Ahmadi gemeenschap

Verzoekster bekeerde zich tot het Ahmadi geloof na haar huwelijk met een Ahmadi, A.(...) A.(...) W.(...). Tijdens haar verhoor door tegenpartij heeft ze veel vragen geantwoord over de stichting van dit geloof, over de Ahmadi boeken, de Ahmadi organisaties, de Ahmadi kranten, de beroemde Ahmadi7s, de

Ahmadi tv zenders (verhoorverslag dd. 1.2.2013, pp. 9-13). Ze legde ook haar deelneming aan een Jalsa Salana te Qadian op de begraafplaats van Mirza Ghulam Amhad Qadiani uit.

De echtgenoot en de zoon van verzoekster hebben belangrijke rollen bij de Ahmadi gemeenschap. Naast zijn werk als directeur van een school is A.(...) A.(...) W.(...) de secretaris van het Taleem département dat ervoor zorgt voor de scholing van Ahmadis op het niveau van het district. Hij is ook actief bij het Khidmat-e-Khalq.

Fh.(...) is Nazim-ul-Atfal in Bashirabad en is eveneens actief bij het Khidmat-e-Khalq op het niveau van het district Hyderabad Sindh.

Het behoren van verzoekster tot de Ahmadis gemeenschap is bovendien bevestigd door de heer Hamid MAHMOOD, de voorzitter van de Ahmadiyya Muslim Association in België (stuk 2).

1.2. Toestand van Ahmadis in Pakistan

In Pakistan, waar de soennitische islam de staatsgodsdienst is en waar de meerderheid van de bevolking deze strekking aanhangt, vormt de Ahmadiyya gemeenschap een godsdienstige minderheid waarvan de leden als ketters worden beschouwd. Sedert de inwerkingtreding van besluit XX op 28 april 1984 heeft de godslasteringwet de artikelen 295 en 298-A van het Pakistaanse strafwetboek strenger gemaakt door de invoering van de doodstraf en gevangenisstraf voor eenieder die, in woord of in geschrift, door gebaren of zichtbare afbeeldingen, via directe of indirecte insinuaties, de heilige naam van de profeet Mohammed of de met de islam verbonden symbolen en plaatsen beledigt. Bovendien wordt krachtens de artikelen 298-B en 298-C van dat wetboek met een gevangenisstraf van drie jaar en een boete gestraft elk lid van de Ahmadiyya gemeenschap dat zijn geloof in het openbaar verkondigt, het vereenzelvigt met de islam, er propaganda voor voert, bekeringen aanmoedigt, benamingen, beschrijvingen, titels of begroetingen gebruikt of ontleent die met de islamitische godsdienst zijn verbonden, in het openbaar verzen uit de Koran opzegt, handelwijzen aanneemt die met de islam zijn verbonden zoals begrafenisrituelen of, op welke andere wijze ook, de islam beledigt¹.

Artikelen 295, 298 B en 298C van het strafrechtelijkwetboek luiden als volgt:

295-C. Use of derogatory remarks, etc. in respect of the Holy Prophet.

Whoever by words; either spoken or written, or by visible representation, or by any imputation, innuendo, or insinuation, directly or indirectly, defiles the sacred name of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him) shall be punished with death, or imprisonment for life, and shall also be liable to fine. "

298-B. Misuse of epithets, descriptions and titles, etc., reserved for certain holy personages or places:

(1) Any person of the Qadiani group or the Lahori group (who call themselves 'Ahmadis' or by any other name who by words, either spoken or written, or by visible representation-

a. refers to or addresses, any person, other than a Caliph or companion of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him), as "Ameer-ul-Mumineen", "Khalifatul-Mumineen", Khalifa-tul-Muslimeen", "Sahaabi" or "Razi Allah Anho";

b. refers to, or addresses, any person, other than a wife of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him), as "Ummul-Mumineen";

c. refers to, or addresses, any person, other than a member of the family "Ahle-bait" of the Holy Prophet Muhammad (peace be upon him), as "Ahle-bait"; or

d. refers to, or names, or calls, his place of worship a "Masjid

shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, and shall also be liable to fine.

(2) Any person of the Qadiani [sic] group or Lahori group (who call themselves "Ahmadis" or by any other name) who by words, either spoken or written, or by visible, representation refers to the mode or form of call to prayers followed by his faith as "Azan", or recites Azan as used by the Muslims, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, and shall also be liable to fine. 298-C. Person of Qadiani group, etc., calling himself a Muslim or preaching or propagating his

faith: Any person of the Qadiani group or the Lahori group (who call themselves Ahmadis or by any other name) who directly or indirectly poses himself as a Muslim or call or refers to his faith as Islam or preaches or propagates his faith or invites others to accept his faith by words either spoken or written or by visible representations, or any manner whatsoever outrages the religious feelings of Muslims, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years and shall also be liable to fine.

Het UNHCR heeft bovendien vastgesteld dat:

Furthermore, the vagueness of language reportedly opens sections 298B and 298C to the same type of abuse as the blasphemy laws. "2

De vervolging van Ahmadis werd niet enkel gelegaliseerd maar ook gesteund door de Pakistaanse regering³.

Human Rights Watch indicates that police officers have been complicit in "harassment and in

framing false charges against Ahmadis, or have stood by in the face of anti-Ahmadi violence" (27 May 2012) *.

Volgens UNHCR:

"Ahmadis are subject to the most severe legal restrictions and officially-sanctioned discrimination of all religious minorities in Pakistan." 5

Uit landeninformatie blijkt dat Ahmadi's wel degelijk slachtoffer worden van de toepassing van deze wetgeving:

"Members of the Ahmadi religious community continued to be a major target for blasphemy prosecutions and subjected to specific anti-Ahmadi laws across Pakistan. They faced increasing social discrimination as militant groups used provisions of the law to prevent Ahmadis from "posing as Muslims," forced the demolition of Ahmadi mosques in Lahore, barred Ahmadis from using their mosques in Rawalpindi, and vandalized Ahmadi graves across Punjab province. In most instances, Punjab provincial officials supported militants' demands instead of protecting Ahmadis and their mosques and graveyards"6

" (...) The Express Tribune cites the spokesperson for the Jamaat Ahmadi community in Pakistan as indicating that, since the promulgation of the laws of 1984, that community has registered the assassination of 210 Ahmadis, 254 assassination attempts, 23 Ahmadi places of worship demolished, 28 Ahmadi places of worship sealed, 16 Ahmadi places of worship taken over, 29 graves desecrated, and 57 Ahmadis have been refused burial in common graveyards (7 May 2012). Dawn reports that, between January and November 2012, 13 Ahmadis have been assassinated and there have been three attacks on their places of worship (4 Nov. 2012). The HRCP indicates in its 2011 report that, during that year, 6 Ahmadis were killed "on account of their faith" (HRCP Mar. 2012, 5). For 2010, the Commission reported 99 assassinations of Ahmadis (ibid. Apr. 2011, 7). Sources report the killing of around 90 people in May 2010 in two Ahmadi places of worship in Lahore (ibid.; Human Rights Watch 27 May 2012; AI 2 Feb. 2012). According to Amnesty International, "authorities ignored repeated warnings and failed to prevent the attacks" of May 2010 (ibid.). Reuters reports that every month Ahmadis are killed "in ones or twos" (24 July 2012). Amnesty International reports that, in January 2012, around 5,000 people in Rawalpindi rallied in favour of the demolition of one of the largest Ahmadi places of worship in the city (2 Feb. 2012). Sources report that in the province of Punjab, around 20 Ahmadi graves were desecrated in December 2011 (HRCP Mar. 2012, 86), and that, in January 2012, "several" graves were desecrated in the province of Balochistan (AI 2 Feb. 2012)7".

Het geweld tegen Ahmadis stijgt deze laatste jaren en gerichte moordaanslag nemen toe8. Daarom heeft het Upper Tribunal van de V.K. op 13.11.2012, na de eligibility guidelines van de UNCHR, nieuwe richtlijnen uitgesproken over de nood op bescherming van Ahmadis uit Pakistan. Na een lang onderzoek over de toestand van Ahmadis te Pakistan stelt de rechtbank vast dat:

101. The evidence before us shows that Ahmadis are an oppressed religious minority in Pakistan. The relevant provisions of the Pakistan Penal Code set out above restrict the ways in which Ahmadis are able to express and practise their beliefs. If defied, the provisions expose Ahmadis to the risk of prosecution coupled with a risk of detention pending trial. In addition they face hostility from sectors of the majority of society which is made up of Sunni Muslims. Disagreement with and disapproval of the beliefs of Ahmadis has intensified with the increased Islamisation of Pakistan as well as the growth of fundamentalism. In addition to vulnerability to terrorist threats from the Taliban, they face vehement opposition from the Khatme-e-Nabuwat whose tactics not only include taking out FIRs against Ahmadis but also intimidation. Their influence is pervasive in Pakistani institutions9.

De Engelse rechtbank heeft de volgende richtlijnen uitgesproken:

118. This country guidance replaces previous guidance in MJ & ZM (Ahmadis - risk) Pakistan CG [2008] UKAIT 00033, and IA & Others (Ahmadis: Rabwah) Pakistan CG [2007] UKAIT 00088. The guidance we give is based in part on the developments in the law including the decisions of the Supreme Court in HJ (Iran) [2010] UKSC 31, RT (Zimbabwe) [2012] UKSC 38 and the CJEU decision in Germany v. Y (C-71/11) & Z (C-99/11). The guidance relates principally to Qadiani Ahmadis; but as the legislation which is the background to the issues raised in these appeals affects Lahori Ahmadis also, they too are included in the country guidance stated below.

119. (i) The background to the risk faced by Ahmadis is legislation that restricts the way in which they are able openly to practise their faith. The legislation not only prohibits preaching and other forms of proselytising but also in practice restricts other elements of manifesting one's religious beliefs, such as holding open discourse about religion with non-Ahmadis, although not amounting to proselytising. The prohibitions include openly referring to one's place of worship as a mosque and to one's religious leader as an Imam. In addition, Ahmadis are not permitted to refer to the call to prayer as azan nor to call themselves Muslims or refer to their faith as Islam. Sanctions include a fine and imprisonment and if blasphemy is found, there is a risk of the death penalty which to date has not been carried out although there is a risk of lengthy incarceration if the penalty is imposed. There is clear evidence that this

législation is used by non-state actors to threaten and harass Ahmadis. This includes the filing of First Information Reports (FIRs) (the first step in any criminal proceedings) which can result in detentions whilst prosecutions are being pursued. Ahmadis are also subject to attacks by non-state actors from sectors of the majority Sunni Muslim population.

(ii) It is, and has long been, possible in général for Ahmadis to practise their faith on a restricted basis either in private or in community with other Ahmadis, without infringing domestic Pakistan law.

120. *(i) If an Ahmadi is able to demonstrate that it is of particular importance to his religious identity to practise and manifest his faith openly in Pakistan in defiance of the restrictions in the Pakistan Pénal Code (PPC) under sections 298B and 298C, by engaging in behaviour described in paragraph 2(i) above, he or she is likely to be in need of protection, in the light of the serious nature of the sanctions that potentially apply as well as the risk of prosecution under section 295C for blasphemy. (ii) It is no answer to expect an Ahmadi who fits the description just given to avoid engaging in behaviour described in paragraph 2(i) above ("paragraph 2(i) behaviour") to avoid a risk of prosecution¹⁰.*

Deze richtlijnen zijn in casu van toepassing om een internationale bescherming aan verzoekster en haar kinderen toe te kennen. Voor verzoekster is het belangrijk haar geloof te kunnen uiten, en haar echtgenoot en haar zoon Fh.(...) zij actief in de zin van § 119 (i) van het arrest van Upper Tribunal van de V.K. van 13.11.2012 (zie punt 1.3.).

1.3. Vorige vervolging en risicoprofiel

Het hele gezin van verzoekster is vervolgd omwille van hun behoren tot de Ahmadi gemeenschap.

De kinderen van verzoekster zijn gestopt met school omdat ze regelmatig geslagen werden door non-Ahmadis, en A.(...) A.(...) W.(...) woont nu verborgen met A.(...) A.(...), D.(...)-e-S.(...) en F.(...) A.(...) te Bashirabad. Ze veranderen vaak van plaats zodra iemand hen opbelt om te waarschuwen dat ze opgezocht worden.

De echtgenoot en de jongste zoon van verzoekster spelen bovendien een bijzonder rol bij de Ahmadi gemeenschap en lopen om deze redenen een hoger risico op vervolging.

A.(...) A.(...) W.(...), die secretaris van het Taleem département en lid van het Khidmat-e-Khalq is, heeft een driebrief van Sepa-e-Sahba gekregen. Hij werd ook geviseerd in een krantartikel. Tegenpartij verwijderd deze twee elementen omdat de volledige naam van de echtgenoot van verzoekster niet vermeld is. Deze twee stukken verwijzen naar "Dokter Anwar".

Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot "Dokter Anwar" genoemd is omdat hij in een ziekenhuis heeft gewerkt. Het schoolattest van Fh.(...) dd. 26.3.2012, neergelegd in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekster, identificeert ook A.(...) A.(...) W.(...) als "Dr Anwar". Bovendien is de naam van verzoekster vermeld in de driebrief van Sepa-e-Sahba zodat het bevestigd is dat het gezin wel geïndividualiseerd werd.

Fh.(...), die nu in België verblijft, is lid van het Khidmat-e-Khalq en is Nazim-ul-Aftal. Verzoekster legt de rol van haar zoon uit als volgt:

"Mijn zoon had defunctie Nazim-ul-Aftal. En nu is bij mij.

Wat is dat voor functie?

Hij is de nazim van de kleine kinderen. Een religieus boek leren. Vèrtél eens wat meer wat hij moet doett?

Mensen begeleiden om hen te laten bidden. Kinderen vertellen over ons geloof.

(...) Onze ahmadi kinderen opleiden".

Fh.(...) predikt en legt de religieuze boeken uit aan de kinderen, wat bestraft is door artikel het Pakistaanse wetboek en kan tot de doodstraf leiden. Hij werd al opgepakt en geslagen door studenten van de extremistische organisatie Khatme Nabuwat.

In het kader van haar verhoor heeft verzoekster bovendien herhalend benadrukt dat Ahmadis vervolgd werden in Pakistan omwille van hun religie (Verhoor dd. 1.2.2013, pp.18,19, 22).

UNHCR gebruikt aanwijzers om de gegronde vrees van kandidaat-vluchteling te beoordelen:

18. *While by nature, an évaluation of risk of persécution is forward-looking and therefore inherently somewhat spéculative, such an évaluation should be made based on factual considérations which take into account the personal circumstances of the applicant as well as the elements relating to the situation in the country of origin.*

19. *The applicant's personal circumstances would include his/her background, experiences, personality and any other personal factors which could expose him/her to persécution. In particular, whether the applicant has previously suffered persécution or other forms of mistreatment and the experiences of relatives and friends of the applicant as well as those persons in the same situation as the applicant are relevant factors to be taken into account. Relevant elements concerning the situation in the country of origin would include général social and political conditions, the country's human rights situation and record; the country's législation; the persecuting agent's policies or practices, in particular towards persons who are in similar situation as the applicant, etc. While past persécution or mistreatment would weigh heavily in favour of a positive assessment of risk of future persécution, its absence is not a decisive*

factor. By the same token, the fact of past persecution is not necessarily conclusive of the possibility of renewed persecution, particularly where there has been an important change in the conditions in the country of origin. "u

Dit is ook geldig wat de tweede asielaanvraag betreft.

117. Il conviendra, dans l'appréciation des éléments nouveaux, de veiller à ne pas se limiter à l'examen des nouveaux faits et éléments invoqués lors de la demande d'asile ultérieure. Selon le Guide du HCR, il importe de tenir compte de toutes les circonstances afin d'appréhender au mieux la demande d'asile. Bien souvent, le processus d'établissement des faits ne sera achevé que lorsque la lumière aura été faite sur tout un ensemble de circonstances. Le fait de considérer certains incidents isolément hors de leur contexte peut conduire à des erreurs d'appréciation. L'analyse de la demande d'asile devrait, par conséquent, être fondée sur une représentation complète du contexte et des circonstances personnelles du demandeur, ainsi que sur la situation qui prévaut dans sa région d'origine¹².

Verzoekster en haar gezin werden al vervolgd in Pakistan, en deze vervolging is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is (artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet).

IA. Nood aan bescherming UNHCR heeft al vastgesteld dat:

UNHCR considers that asylum claims made by members of religious minorities require particularly careful examination of possible risks. UNHCR considers that members of religious minorities with the profiles described below may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection. These risk profiles, while not necessarily exhaustive, include members of the (i) Ahmadi; (ii) Christian; (iii) Hindu; (iv) Sikh; (v) Baha'i; (vi) Shia; and (vii) Sufi / Barelvi communities."

UNHCR considers that claims of members of religious minorities and their family members require particularly careful examination of possible risks. "13

Het enige feit dat verzoekster haar religie niet kan uiten vormt een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Het bestaan van de wetgeving die ernstige beperkingen aan het belijden van het geloof en zware sancties oplegt, kan op zich vervolging uitmaken. Het feit dat de gemeenschappelijke geloofsbelijdenis zo streng gecontroleerd wordt door de overheid, zo dat het gemeenschappelijke bidden op de manier zoals voorgeschreven door het Ahmadi geloof verboden wordt, maakt op zichzelf vervolging uit.

(c) Religion

71. The Universal Declaration of Human Rights and the Human Rights Covenant proclaim the right to freedom of thought, conscience and religion, which right includes the freedom of a person to change his religion and his freedom to manifest it in public or private, in teaching, practice, worship and observance.

72. Persécution for "reasons of religion" may assume various forms, e.g. prohibition of membership of a religious community, of worship in private or in public, of religious instruction, or serious measures of discrimination imposed on persons because they practise their religion or belong to a particular religious community¹⁴.

De wetgeving van kracht in Pakistan die ernstige beperkingen en zware sancties oplegt aan de Ahmadi's is een disproportionele maatregel die het fundamentele recht op religieuze vrijheid en uitdrukking ondermijnt. Er kan van Ahmadi's die zichzelf als moslim beschouwen niet verwacht worden dat zij zich aanpassen aan wetgeving die hun recht op eigen identiteit schendt en die wanneer ze geschonden wordt, een risico creëert voor Ahmadi's om op disproportionele wijze vervolgd te worden en op onmenselijke wijze behandeld te worden.

Het Europees Hof van Justitie heeft benadrukt dat het niet kan geëist worden van verzoekster dat ze haar godsdienstplichten niet meer vervult om de vervolging te vermijden¹⁵.

78. Geen van die regels bepaalt dat bij de beoordeling van de omvang van het gevaar om daadwerkelijk in een bepaalde context te worden vervolgd, rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid voor de verzoeker om een gevaar van vervolging uit de weg te gaan door af te zien van de betrokken godsdienstige praktijk en, bijgevolg, van de bescherming die de richtlijn hem beoogt te verzekeren door hem als vluchteling te erkennen.

79. Daaruit volgt dat wanneer vaststaat dat de betrokkene bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst op grond van een godsdienstige praktijk een daadwerkelijk gevaar van vervolging loopt, hem overeenkomstig artikel 13 van de richtlijn de vluchtelingenstatus moet worden verleend. Dat hij het gevaar uit de weg kan gaan door af te zien van bepaalde godsdienstige handelingen is, in beginsel, niet relevant.

Bovendien lopen de Ahmadi's ook een risico van fysiek geweld omwille van hun geloof. De wetgeving van kracht versterkt het vijandige klimaat dat ten aanzien van Ahmadi's heerst in Pakistan. Een Ahmadi kan dus niet openlijk zijn geloof uiten zonder een risico te lopen op vervolging door de Staat op basis van de heersende wetgeving of door niet statelijke actoren die het Ahmadi geloof niet tolereren¹⁶.

Verzoekster en haar gezin werden het slachtoffer van fysiek geweld door niet statelijke actoren, zonder enkel bescherming te krijgen van de Pakistaanse overheden. De Pakistaanse overheden beschermen de Ahmadi niet, en organiseert zelf de vervolging tegen deze minderheid. -

Utile or no protection is reportedly afforded by the State authorities. It appears that crimes and acts of violence against Ahmadis are not consistently investigated, allegedly due to intimidation tactics and pressure from Islamic fundamentalist groups, and perpetrators of such crimes are reportedly rarely brought to justice.

The Government designates religious affiliation on national identity cards and passports, and requests religious information in national identity card applications. "17

Verzoekster legt uit:

"Kunnen jullie bij de politie of autoriteiten terecht?

Politie gaat ons niet helpen. In tegendeel, ze sluiten ons op.

Waarom?

De overheid is ook tegen ons. De politie ook" (verhoor dd. 1.2.2013, p. 21).

Verzoekster en haar twee kinderen lopen dus een ernstig risico op vervolging in de zin van het Vluchtelingverdrag omwille van hun godsdienst en moeten een internationale bescherming in België krijgen."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een document toe van H. M., de voorzitter van de Ahmadi-beweging in België van 17 juni 2013.

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat de commissaris-generaal reeds op 18 februari 2013 een weigeringsbeslissing nam naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekster waarbij haar asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. De commissaris-generaal vermeldt in zijn beslissing dat verzoekster tegen deze eerste weigering niet in beroep ging omdat de advocaat dit niet wilde. Daarom, zo wordt in de beslissing gesteld, blijft de beoordeling van verzoeksters tweede asielaanvraag beperkt tot de nieuwe elementen die ze in het kader van deze tweede asielaanvraag heeft aangereikt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster zich wederom op dezelfde motieven baseert en hierbij een ingescande brief en een ingescand krantenartikel neerlegde die slechts een beperkte bewijswaarde hebben. Daarnaast blijkt dat de ingescande brief reeds dateert van 1995 en de verklaringen van verzoekster hierover bijzonder vaag blijven. Met betrekking tot het ingescande krantenartikel van 2000 werd vastgesteld dat verzoekster plots een naam van een maulvi naar voren schoof terwijl zij in het kader van haar eerste asielaanvraag geen enkele maulvi bij naam kon noemen. Verder wordt het door de commissaris-generaal bijzonder bevreemdend gevonden dat haar echtgenoot er, ondanks de beweerde problemen, in geslaagd is de school gedurende jaren open te houden.

Vervolgens wordt in de beslissing aangestipt dat verzoekster plots verklaarde dat de problemen verergerden toen 5 jaar geleden een madrassa van Khatme Nabuwat werd opgericht in de buurt van de school van haar echtgenoot, terwijl zij daarvan nooit eerder iets had verteld. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster dit niet kon uitleggen, maar enkel verwees naar het lastigvallen van haar zoon door studenten van de madrassa in 2012 en het feit dat hij werd meegenomen. Verzoekster verklaarde thans dat zij zowel Sepah e Sahaba als Khatme Nabuwat vreesde in Pakistan, terwijl ze eerder enkel een vrees voor de maulvi's had vermeld. Met betrekking tot de neergelegde documenten wijst de commissaris-generaal op het ontbreken van identiteitsdocumenten en het feit dat de artikels op internet over de algemene situatie van Ahmadi in Pakistan niets toevoegen aan het asielrelaas. Wat de documenten betreft die hun behoren tot de Ahmadi-gemeenschap in België aantonen, wordt door de commissaris-generaal, in overeenstemming met de UNHCR Guidelines ter zake, gesteld dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan niet volstaat om te besluiten tot de erkenning als vluchteling.

Met betrekking tot de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Pakistan wordt in de beslissing verwezen naar de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, waaruit wordt

besloten dat er in de grensregio met Afghanistan een gewapende strijd woedt tussen extremistische elementen en overheidstroepen, maar dat verzoekster niet uit deze regio afkomstig is.

3.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.5. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekster (zie punt 1.1 en 1.2) werd geoordeeld dat de problemen die verzoekster als Ahmadi beweerde te hebben gekend ongeloofwaardig waren omwille van de vaagheid van haar verklaringen dienaangaande (AD eerste AA, stuk 2, beslissing). Thans herhaalt verzoekster in haar middel dat zij tot het Ahmadi-geloof is bekeerd hetgeen bevestigd wordt door de heer H. M., de voorzitter van de *“Ahmadiyya Muslim Association”* in België (Verzoekschrift, bijlage 2) en beschrijft zij de toestand van Ahmadi in Pakistan aan de hand van de desbetreffende bepalingen uit het Pakistaanse Strafwetboek, de UNHCR Guidelines en rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk. De Raad stipt echter aan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de bekering van verzoekster tot het Ahmadi-geloof en de situatie van Ahmadi's in Pakistan in het algemeen zodat de bestreden beslissing op dit punt geen motiveringsgebrek vertoont. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. De door u aangebrachte nieuwe elementen vermogen bijgevolg niet de eerdere appreciatie, waarin u de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, te wijzigen.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster er niet in geslaagd is een individuele vervolging aannemelijk te maken omwille van de vaagheid van haar verklaringen over eventuele concrete vervolgingsfeiten. Zo gaf verzoekster tijdens haar gehoor te kennen dat haar problemen verergerden toen er een madrassa kwam van Khatme Nabuwat, maar dat zij, op enkele vage beweringen over het wedervaren van haar zoon in 2012 na, geen enkele concrete indicatie kon aanreiken waaruit zou blijken dat haar problemen inderdaad zouden zijn verergerd (AD tweede AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 17 mei 2013, p. 6). Ook in het kader van haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in concrete vervolgingsfeiten aannemelijk te maken, waardoor zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. Verzoekster meent dat haar echtgenoot en jongste zoon een bijzonder risicoprofiel hebben omwille van hun activiteiten bij de Ahmadi-gemeenschap. De Raad verwijst echter naar wat hierboven werd gesteld en merkt op dat de eventuele activiteiten van haar familieleden en hun risicoprofiel als Ahmadi, verzoekster niet ontheffen van de bewijslast die op haar rust. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, volstaat de verwijzing naar een risicoprofiel niet om internationale bescherming te bekomen. Verzoekster verwijst in haar middel wederom naar de kopie van de dreigbrief van Sepa-e-Sahaba die dateert van 1995 en de kopie van een krantenartikel van 2000, die beide werden neergelegd (AD tweede AA, stuk 10, Documenten, Brief Sepa-e-Sahaba; Artikel krant Umat). Door thans te benadrukken dat haar echtgenoot wel degelijk dr. A. wordt genoemd omdat hij in een ziekenhuis heeft gewerkt, slaagt verzoekster er niet in de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. De commissaris-generaal stelde immers vast dat de neergelegde documenten weinig bewijswaarde hebben omdat het om ingescande en niet volledig leesbare documenten gaat en dat de verklaringen van verzoekster over de concrete problemen met de maulvi's bijzonder vaag bleven.

Bovendien stelt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat verzoekster al deze elementen niet aanbracht in het kader van haar eerste asielaanvraag en niet kan verklaren waarom deze plots opduiken, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Verzoekster kan dus allerminst worden bijgetreden waar zij beweert dat zij en haar gezin reeds vervolgd werden in Pakistan zodat er een duidelijke aanwijzing zou bestaan dat de vrees voor vervolging gegrond of het risico op ernstige schade reëel is. Terloops wijst de Raad erop dat het door verzoekster in haar middel vermelde artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet ondertussen werd opgeheven.

3.7. Waar verzoekster tenslotte beweert dat er een nood is aan bescherming omdat haar godsdienstvrijheid wordt beperkt en hierbij verwijst naar een arrest van het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat de discriminatie waaraan Ahmadi zijn blootgesteld niet automatisch als vervolging kan worden gekwalificeerd. Discriminerende maatregelen zijn niet noodzakelijkerwijze voldoende zwaarwichtig om als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen worden beschouwd. De discriminatie kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden gelijkgesteld worden aan een vervolging. Dit zal zo zijn indien de discriminerende maatregelen gevolgen hebben die ernstige schade toebrengen aan de betrokken persoon. Indien de discriminerende maatregelen op zichzelf niet ernstig zijn, kunnen zij niettemin tot gevolg hebben dat de betrokkene met reden vreest voor vervolging indien ze bij hem een gevoel van vrees en onveiligheid opwekken met betrekking tot zijn eigen lot. Dit moet worden beantwoord in het licht van alle omstandigheden van de situatie (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.283). Ook bij de beoordeling of een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt, is een onderzoek van de persoonlijke situatie van de betrokkene vereist (HvJ 5 september 2012, Y. & Z. t. Bondsrepubliek Duitsland, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, r.o. 72) Uit een grondig onderzoek van het individuele asielrelaas van verzoekster is echter gebleken dat zij geen individuele vrees voor vervolging aannemelijk kon maken, waardoor haar de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

3.8. Naar aanleiding van de "*nieuwe elementen*" die verzoekster per aangetekend schrijven van 30 september 2013 aan de Raad overmaakte, stelt de verwerende partij ter terechtzitting dat het merendeel van deze documenten (Aanvullende nota, stukken 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9 en 10) kopieën betreffen, waardoor hieraan geen bewijswaarde kan worden toegedicht. De Raad treedt de verwerende partij op dit punt bij. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijkomend merkt de Raad op dat deze documenten een aantal identiteitsgegevens bevatten en de eerdere beroepsactiviteiten van verzoeksters echtgenoot betreffen, hetgeen elementen zijn die niet ter discussie staan en geenszins een bewijs vormen van een persoonlijke vervolging in hoofde van verzoekster in haar land van herkomst. De originele 'affidavit' (Aanvullende nota, stuk 3) werd opgesteld door de echtgenote van verzoekster. De erin opgenomen informatie is bijgevolg niet afkomstig van een officiële bron waardoor de waarheidswaarde van zijn verklaringen onmogelijk kan worden nagegaan.

De originele dreigbrief van 1995 en het krantenartikel uit 2000 (Aanvullende nota, stukken 11 en 12), zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden deze documenten bijgevolg niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoekster thans na meer dan 1 jaar plots de originelen kan voorleggen van de documenten waarvan zij tevoren enkel ingescande versies bijbracht. Met betrekking tot de afdrucken van foto's van verzoeksters zoon (Aanvullende nota, stuk 13), merkt de Raad op dat deze een bijeenkomst weergeven van personen die zich scharen rond een vlag en waarbij een aantal mensen het woord nemen. Deze foto's bevatten echter geen indicatie van de plaats of het tijdstip waarop deze werden genomen en vormen zeker geen bewijs van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het feit dat de zoon van verzoekster een bepaalde functie zou hebben binnen de Ahmadi-gemeenschap, betekent niet automatisch dat hij omwille van die reden een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Zoals de bestreden beslissing in casu blijkt vast te stellen, ontbreekt het objectief karakter van de vrees, met name omdat verzoekster onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht waaruit kan worden geconcludeerd dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag (RvS 24 mei 2005, nr. 144.818).

3.9. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster

brengt evenmin gegevens aan die een ander licht werpen op de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Pakistan in het kader van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN